

[Birgitte Husmark]

sen. Det er nok på dette punkt, vi har den største uenighed. Det hænger sammen med, at psykologers arbejde ligger på en bred vifte af felter, fra personaleudvælgelse og virksomhedsledelse til at være børnesagkyndige i skilsmissegager, for nu at nævne et par eksempler, som kendes fra almindelig praksis. Netop derfor er det så vigtigt med et uafhængigt sagkyndigt autorisationsnævn. For det er jo ikke rigtigt, at der ikke efterhånden findes en lang række opgaver i privat regi.

Der skal ikke herske tvivl om, at vi fra SF's side også meget gerne så en større sammenhæng mellem psykologbistanden og den kommunale sundhedstjeneste. Men der er efterhånden mange psykologer i privat praksis, og derfor er det nødvendigt med en autorisation.

Det kan godt være, at vi under udvalgsbehandlingen skal se på, hvordan psykolognævnet skal sammensættes. Vi mener, at sammensætningen skal afspejle den brede vifte af aktivitetsområder, som ligger inden for psykologers område. Jeg vil gerne nævne, at jeg ved nærmere eftertanke egentlig også mener, at det ville være en god ting at se Forbrugerrådet repræsenteret i nævnet netop som repræsentant for den brede vifte af brugere.

Noget andet, vi er nødt til at drøfte, er § 13 i lovforslaget. Den måde, hvorpå denne paragraf afgrænser den psykologiske virksomhed, som man skal opnå autorisation til, er alt for snæver. Den ligner vældig meget den forsøgsordning, som netop blev skitseret af den forrige ordfører, men psykologers virke er jo langt bredere, og derfor må denne paragraf laves om. Det må vi også se på under udvalgsarbejdet.

Det er også muligt, at man skal se på de autorisationsordninger, som findes i de andre nordiske lande, og lade sig inspirere af dem. For det er jo ikke sådan, at det er noget helt mystisk og usædvanligt, at psykologer skal autoriseres; det kendes fra de andre lande i Norden.

Til sidst vil jeg gerne pege på spørgsmålet om journalpligt, som vi også må have afklaret. Jeg mener selvfølgelig, at der skal være pligt til at føre journal. På den anden side er det helt afgørende, at et klientønske om ikke at få opbevaret journalnotater, hvis der er tale om en konsultation i privat regi, må kunne respekteres. Det må være klienten, som i sådanne til-

fælde har den endelige beslutning med hensyn til detaljeringsgraden. I privat regi er det klienten, der er arbejdsgiveren. Den anden vej rundt må det også være muligt for klienten at få fuld adgang til sagsakterne eller optegnelserne. Der skal ikke være noget formynderi med hensyn til adgangen til at se det, der er noteret om én selv.

Men som sagt: På trods af, at barnet har været de normale ni måneder undervejs, trænger det til temmelig megen kærlig pleje, og det vil vi fra SF's side være med til at give det, så det kan få en god opvækst.

Køpke Christensen (FP):

Vi har jo, som nogle ordførere har været inde på, tidligere diskuteret dette her, bl.a. i forbindelse med beslutningsforslag nr. B 41, fremsat i sidste samling af S, SF, CD og RV, et forslag, som Fremskridtspartiet tilsluttede sig.

Vi mener i Fremskridtspartiet, at mange – også fysiske – sygdomme, uhyggelige ting som selvmord osv. kan forebygges ved, at vi har så dygtige psykologer som overhovedet muligt, så vi ser meget positivt på det lovforslag, ministeren her har fremsat.

Modsat Socialdemokratiets ordfører vil vi dog ikke gå så vidt som til at forbyde alternative behandlere. Med alternativ behandling mener jeg naturligvis ikke, at man tror, man kan hjælpe ved at svinge en kat hen over hovedet på folk el.lign., men der skal naturligvis også være mulighed for alternative behandlinger. Alle behandlinger er måske i sin tid startet på den måde, og vi skal passe på, at vi ikke sætter en stopper for alt det alternative. Vi ser således positivt på alternative behandlinger, også på psykologområdet. Vi mener naturligvis ikke, at man skal forbyde andre, der ikke kan opfylde disse betingelser for at opnå autorisation, at tilbyde behandling. Det må stå helt klart. På den anden side mener vi, at man ved at give en autorisation til psykologer, der har en anerkendt uddannelse, giver forbrugerne mulighed for at vælge, om de vil gå til en autoriseret psykolog eller til en alternativ behandler. Om disse så skal have lov til at kalde sig psykologer, kan jeg ikke se det store problem i, når ordet autoriseret kommer foran. Så kan forbrugerne selv afgøre, hvilken form for behandling de ønsker.